

een Gang at søge en saadan Ordning tilvejebragt. Dels ere de tilstedeværende private Telefonter for en stor Del formentlig af en saa mangelfuld Bestaafenhed, at de ikke egne sig til at overtages af Staten, dels vilde Erhvervelsen af disse Net kræve altfor store Ofre for Statskassen, dels endelig er Statstelegrafvæsenet med dets nuværende Organisation og med det til Raadighed værende Personale ikke indrettet paa allerede nu at overtage den Opgave, som herefter vilde tilfalde det. Hvad man tilsigter, er i det væsentlige kun, med Anerkendelse af de bestaaende Forholds Net, at holde Muligheden aaben for og forberede en saadan Udvikling, og i Overensstemmelse hermed er nærværende Lovforslag udarbejdet. Medens dette som almindelig Regel hjemler Eneret for Staten til Telegraf- og Telefonter (§ 1), hævder det fuldt ud de alt bestaaende Anlægs Net (§ 4), dog at der forbeholdes Staten Ret til ved Ekspropriation med Erstatning at erhverve private Anlæg (§ 6), medens der samtidig er aabnet Staten Afgang til ved Meddelelse af Koncessioner at udøve en kontrollerende og regulerende Indflydelse paa eventuelle ny Anlæg.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer i dette Ufsnit af Lovforslaget skal man endnu bemærke følgende:

Til § 1.

Ved Udtrykkene „danst Land- og Søterritorium“ er det tilstiftet at bestemme Enerettens Omfang saaledes, at den gælder det hele Staten undergivne Omraade, og navnlig at afstære enhver Tvivl om, at telegrafiske og lignende Anlæg, der forbinde Landets Kyster med andre Landes, ere indbefattede under Statens Eneret.

Til § 2.

Bestemmelsen om Ministeriets Ret til at give private eller Kommuner Koncession til Anlæg og Drift af Telegrafer eller Telefonter danner et nødvendigt Supplement til Statens Eneret. Som ovenfor anthdet er det ikke Hensigten at udelukke al privat Virksomhed med Hensyn til Anlæg af den omhandlede Art, idet det vil kunne stille sig saaledes, at der er Trang til og gunstige Betingelser til Stede for et saadant Anlæg, uden at det dog findes rigtigt eller betimeligt at lade Staten iværksætte det. I saa Fald bør der selvfølgelig ikke lægges Hindringer i Vejen for, at den tilstedeværende Trang fyldestgøres ved privat eller kommunal Foranstaltning, medens der paa den anden Side aabnes Afgang for vedkommende Stats-

myndighed til gennem Meddelelse af Koncession at varetage Samfundets Interesser i Forholdets Ordning.

Til § 3.

Med den ovenfor givne Bestemmelse af Enerettens Grund som Fyldestgørelsen af en Samfundsinteresse ere tillige Enerettens Grænser givne. Hvor det drejer sig om Anlæg af elektriske Fjernmeddelelsesmidler, der tjene rent private eller indre tjenstlige administrative Interesser, har Statstelegrafvæsenet ingen Anledning til at gribe ind, men det maa her være den private eller vedkommende Administration tilladt ubindret at ordne Forholdet efter eget Foragdtbefindende. I Overensstemmelse hermed er det under Vitra a tilladt Kommuner eller kommunale Institutioner at anlægge Telegrafer eller Telefonter til udelukkende Benyttelse i den indre kommunale Tjeneste, og under c er der givet Tilladelse til saadanne Anlæg inden for samme Ejendoms Grænser eller mellem flere samme Ejer tilhørende eller til en og samme Bedrift forenede Ejendomme. Herved er der f. Eks. givet Ejerne af flere til eet Landbrug forenede Ejendomme Afgang til at forbinde disse indbyrdes ved Telefonter og en Fabrikant Afgang til at iværksætte Telefonter mellem Fabrikken og dennes Oplag eller hans Kontorlokale m. m. Til Forebyggelse af Misbrug af den saaledes tilstaaede Ret og for ikke at udvide denne Art Anlæg ud over et vist lokalt Omraade er det dog anset nødvendigt i Lighed med, hvad der er sket ved fremmede Lovgivninger, at betinge Tilladelsen af, at de Steder, der forbindes ved den elektriske Ledning, ikke ligge over en vis Afstand fra hinanden, og man har efter de nærværende Forhold anset en Afstand af $1\frac{1}{2}$ Mil for en passende Grænse. Det er derhos anset for rigtigt at optage en udtrykkelig Bestemmelse om, at det Statens Højhedsret undergivne Søterritorium ikke maa berøres af saadanne Anlæg.

Under b. er nævnt de ved private Jærnbanner anbragte Telegraf- eller Telefonter. Naar disse kun benyttes til Meddelelser vedrørende Jærnbantetjenestens Udførelse, er det naturligt at undtage dem fra Eneretten, hvorimod Koncession bør erhverves, saa snart der bliver Spørgsmaal om at give Publikum Afgang til at benytte dem til almindelig Korrespondance.

Til § 4.

Ved Bestemmelsen i denne Paragraf om, at de private Telegraf- eller Telefonter,